KÄVLINGE BIBLIOTEKET
SKRIVARCIRKEL

– UPPGIFT –

“Soldat kommer hem av Ernest Hemingway”

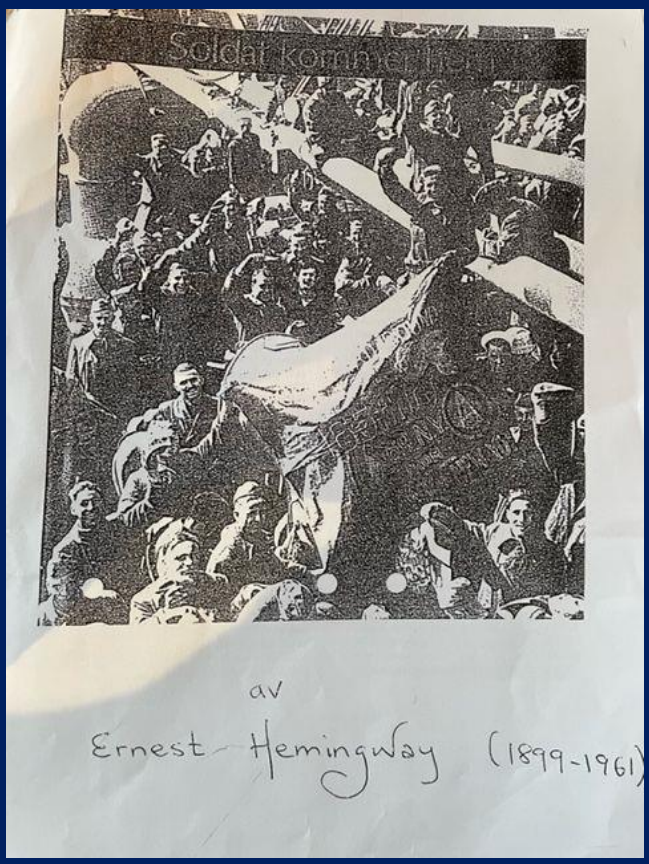

KÄVLINGE BIBLIOTEKET SKRIVARCIRKEL

– UPPGIFT –

“Soldat kommer hem av Ernest Hemingway”

Det fanns flera träffar i Kävlinge biblioteket med skrivarcirkel. Idén till den här uppgiften fick vi från Peter Svensson som också är deltagare i skrivgruppen.

Det fanns några sidor om “Soldat kommer hem av Ernest Hemingway” som vi skulle läsa och göra på uppgifter (Se nedan).

UPPGIFT INTRODUKTIONER

Soldat kommer hem av Ernest Hemingway

Hur är novellen uppbyggd?

Vilken roll spelar det inledande, kursiverade stycket?

Isbergstekniken är något som ofta associeras med Hemingway. Kan vi se exempel på den här?

Om någon av mina elever skrivit som Hemingway, hade jag ibland blivit betänksam när det gäller ordval och meningsbyggnad. Finns det något där som du reagerar på?

Beskriv Krebs personlighet.

Varför heter huvudpersonen Krebs, tror du?

Lögner och Krebs förhållningssätt till lögner får ett visst utrymme i berättelsen. Hur tänker du kring det?

Person- och miljöbeskrivningar är ett vanligt litterärt grepp. Hur använder sig författaren av det?

Finns det någon mening där en inre känsla gestaltas av ett yttre skeende? Var i så fall? Vad jag menar är hur något yttre, t.ex. vädret, kan åskådliggöra hur en persons känsloliv ter sig i ett givet ögonblick.

Vilket uppfattar du som det övergripande temat?

Huvudpersonen kallas för tre olika namn i novellen. Vad finns det för mönster i detta och varför är det så?

Vilka egna tankar vill du lyfta?’

Skrivuppgift: Skriv en dialog mellan Harold Krebs och hans far. Utsmycka gärna samtalet med person- och miljöbeskrivningar. Dialogen behöver inte markera ett avslut på berättelsen, men bör skrivas i novellens anda.

Omfång: max 400 ord.

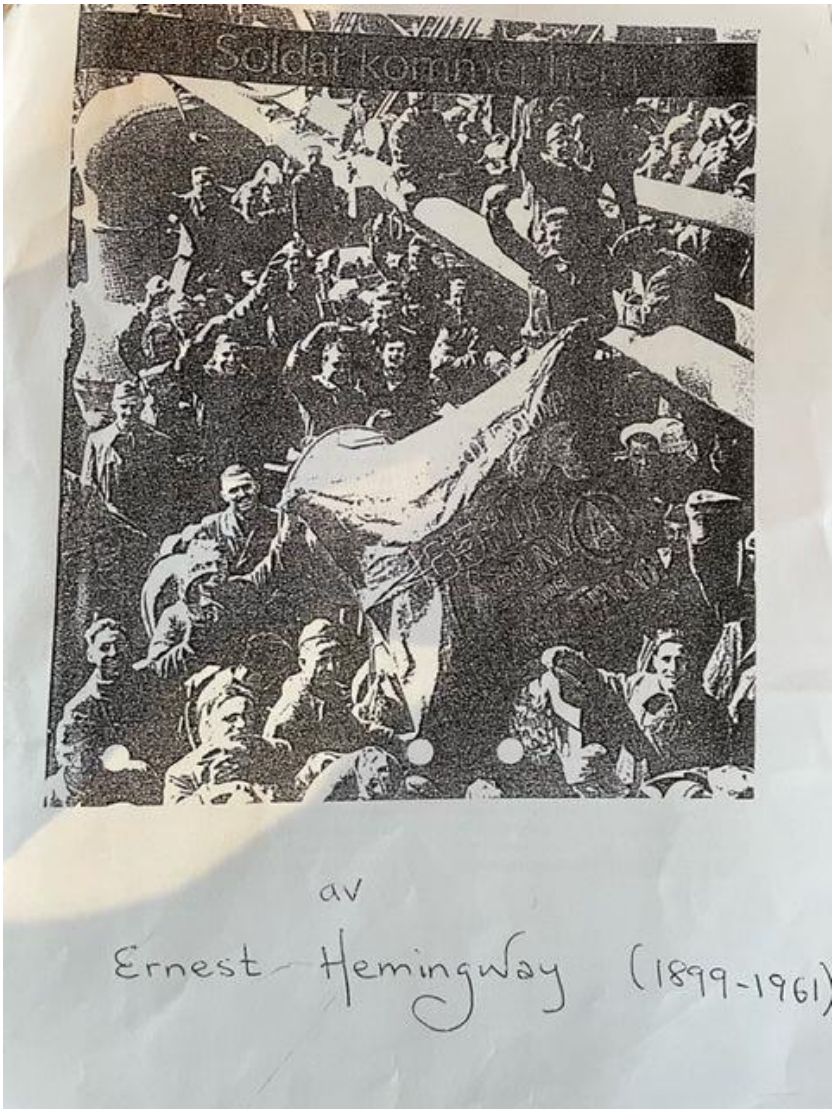

Da artilleriet höll på och sköt sönder löpgraven vid Fossalta låg han där och tryckte och svettades och bad o Jesus Kristus låt oss slippa undan det här. Kära Jesus låt mig slippa undan. Kristus goda goda goda Kristus. Om du bara lagar så jag inte blir dodad så ska jag göra allt du säger. Jag tror på dig och jag ska tala om för alla i hela världen att du är det enda som betyder något. Coda goda kära jesus. Eldgivningen flyttade sig längre bort längs frontlinjen. Vi satte i gång och ar betade med lopgraven och på morgonen steg solen upp och dagen blev het och kvav och glad och stilla och lugn. Kvällen därpå i Mestre sa han ingenting om Jesus at flickan som han följde med en trappa upp på Villa Rosa. Och han sa aldrig nånting om saken át en enda människa.

Krebs gick ut i kriget direkt från ett metodistcollege i Kansas. Det finns ett foto av honom där han står bland sina kamrater och alla har de precis samma höga. styva krage. Han tilldelades flottan 1917 och kom inte tillbaka till Förenta staterna förrän andra divisionen återvände från Rhen sommaren 1919.

Det finns ett annat foto av honom dar han står vid Rhen tillsammans med två tyska flickor och en annan korpral. De tyska flickorna är inte vackra. Rhen syns inte på fotot.

När Krebs äntligen kom tillbaka till sin hemstad Oklahoma var det redan slut med hyllningarna för krigshjältarna. Han kom hem alldeles för sent. Männen från stan som hade varit vid fronten hade alla blivit mycket grundligt välkomnade vid sin hemkomst. Det hade varit rätt mycket hysteri i det hela. Nu hade reaktionen. satt in. Det verkade som folk tyckte att det var löjligt gjort av Krebs att komma tillbaka så sent, flera år efter det att kriget var slut.

Krebs som hade varit vid Belleau-skogen, Soissons. Champagne, Saint-Mihiel och i Argonnerna ville till en början inte alls tala om kriget. Efter en tid kände hand behov av att tala men ingen ville höra på honom. Hans stad hade hört alldeles för många skräckhistorier för att finna nån spänning i rena rama verkligheten. Krebs märkte att om man överhuvudtaget skulle lyssna till honom, så var han. tvungen att ljuga, och när han hade gjort det ett par gånger började också han reagera mot kriget och mot att tala om det. Ett äckel mot allt som hade hänt honom i kriget ansatte honom på grund av alla lögner han hade kommit med. Alla de gånger han hade lyckats skapa sig en känsla av inre klarhet och kyla när han tänkte tillbaka på dem, alla gånger för så länge sen då han gjort det enda rätta, det enda en man måste göra, lätt och naturligt när han kunde ha gjort något helt annat, alla dessa gånger förlorade nu sina kyliga, värdefulla egenskaper och gick på det sättet också förlorade själva.

Hans lögner var fullständigt betydelselösa lögner och bestod i att han tillskrev sig själv saker som andra hade sett, gjort eller hört talas om och att han som fakta framställde vissa tvivelaktiga händelser som var välbekanta för alla soldater. Inte ens hans lögner väckte nån sensation på biljardsalongen. Hans bekanta som hade hört detaljrika skildringar om tyska kvinnor som hittats fastbundna vid kulsprutor i Argonnerskogen och som inte kunde föreställa sig, eller på grund av patriotism saknade allt intresse för tyska kulspruteskyttar som inte var fastbundna, fann ingen spänning i hans historier.

Krebs började snart känna det äckel inför verkligheten som är ett resultat av osanning och överdrift, och när han nån gång träffade en annan som verkligen hade varit vid fronten och de stod och pratade några minuter på toaletten vid

Då artilleriet höll på och sköt sönder löpgraven vid Fossalta låg han där och tryckte och svettades och bad o Jesus Kristus låt oss slippa undan det här. Kära Jesus låt mig slippa undan. Kristus goda goda goda Kristus. Om du bara lagar så jag inte blir dödad så ska jag göra allt du säger. Jag tror på dig och jag ska tala om för alla i hela världen att du är det enda som betyder något. Goda goda kära Jesus. Eldgivningen flyttade sig längre bort längs frontlinjen. Vi satte i gång och arbetade med löpgraven och på morgonen steg solen upp och dagen blev het och kvav och glad och stilla och lugn. Kvällen därpå i Mestre sa han ingenting om Jesus åt flickan som han följde med en trappa upp på Villa Rosa. Och han sa aldrig nånting om saken åt en enda människa.

Krebs gick ut i kriget direkt från ett metodistcollege i Kansas. Det finns ett foto av honom där han står bland sina kamrater och alla har de precis samma höga, styva krage. Han tilldelades flottan 1917 och kom inte tillbaka till Förenta staterna förrän andra divisionen återvände från Rhen sommaren 1919.

Det finns ett annat foto av honom där han står vid Rhen tillsammans med två tyska flickor och en annan korpral. De tyska flickorna är inte vackra. Rhen syns inte på fotot.

När Krebs äntligen kom tillbaka till sin hemstad i Oklahoma var det redan slut med hyllningarna för krigshjältarna. Han kom hem alldeles för sent. Männen från stan som hade varit vid fronten hade alla blivit mycket grundligt välkomnade vid sin hemkomst. Det hade varit rätt mycket hysteri i det hela. Nu hade reaktionen satt in. Det verkade som folk tyckte att det var löjligt gjort av Krebs att komma tillbaka så sent, flera år efter det att kriget var slut.

Krebs som hade varit vid Belleau-skogen, Soissons, Champagne, Saint-Mihiel och i Argonnerna ville till en början inte alls tala om kriget. Efter en tid kände han behov av att tala men ingen ville höra på honom. Hans stad hade hört alldeles för många skräckhistorier för att finna nån spänning i rena rama verkligheten. Krebs märkte att om man överhuvudtaget skulle lyssna till honom, så var han tvungen att ljuga, och när han hade gjort det ett par gånger började också han reagera mot kriget och mot att tala om det. Ett äckel mot allt som hade hänt honom i kriget ansatte honom på grund av alla lögner han hade kommit med. Alla de gånger han hade lyckats skapa sig en känsla av inre klarhet och kyla när han tänkte tillbaka på dem, alla gånger för så länge sen då han gjort det enda rätta, det enda en man måste göra, lätt och naturligt när han kunde ha gjort något helt annat, alla dessa gånger förlorade nu sina kyliga, värdefulla egenskaper och gick på det sättet också förlorade själva.

Hans lögner var fullständigt betydelselösa lögner och bestod i att han tillskrev sig själv saker som andra hade sett, gjort eller hört talas om och att han som fakta framställde vissa tvivelaktiga händelser som var välbekanta för alla soldater. Inte ens hans lögner väckte nån sensation på biljardsalongen. Hans bekanta som hade hört detaljrika skildringar om tyska kvinnor som hittats fastbundna vid kulsprutor i Argonnerskogen och som inte kunde föreställa sig, eller på grund av patriotism saknade allt intresse för tyska kulspruteskyttar som inte var fastbundna, fann ingen spänning i hans historier.

Krebs började snart känna det äckel inför verkligheten som är ett resultat av osanning och överdrift, och när han nån gång träffade en annan som verkligen hade varit vid fronten och de stod och pratade några minuter på toaletten vid

en dans, då föll han in i den lättvindiga attityd som den gamle soldaten anlägger bland andra soldater: att han hela tiden: hade varit otroligt, vidrigt rädd. På så sätt förlorade han allt.

Under den tiden, det var på sensommarn, låg han och sov till långt fram på dan, sen steg han upp och gick ner på stan till biblioteket och lånade en bok.. och åt lunch hemma och satt på verandan och läste tills han tröttnade och så gick han ner på stan igen och tillbragte dagens hetaste timmar i biljardsalongens svala dunkel. Han älskade att spela biljard.

Om kvällarna övade han sig på sin klarinett, flanerade omkring i stan, läste och gick och la sig. För sina båda yngre systrar var han fortfarande en hjälte. Hans mor brukade ge honom frukost på sang om han ville ha det. Hon kom ofta in till honom när han låg och bad honom berätta om kriget, men hennes tankar irrade alltid iväg åt annat håll. Hans far- intog en reserverad hållning.

Innan Krebs gav sig ut i kriget hade han aldrig haft tillåtelse att köra familjens bil. Fadern var i fastighetsbranschen och ville alltid ha tillgång till bilen när han skulle fara ut med kunder på landet för att visa dem nån egendom. Bilen stod alltid utanför First National Banks hus där fadern hade ett kontor i andra våningen. Nu, efter kriget, var det fortfarande samma bil.

Ingenting hade förändrats i stan utom att de unga flickorna hade växt upp. Men de levde i en så komplicerad värld av redan ingångna allianser och växlande släktfejder att Krebs varken kände sig ha kraft eller mod nog att bryta sig in i den. Men han tyckte om att betrakta dem. Det fanns så många vackra unga flickor. De flesta hade kortklippt hår. När han for var det bara småflickor och flickor som var lite lätta på foten som hade håret på det sättet. De gick allihop i jumper och skjortblusar med runda collegekragar. Det var tidens mode. Han tyckte om att se på dem från verandan da de promenerade på andra sidan ga- tan. Han tyckte om att se på dem då de promenerade i trädens skugga. Han tyckte om de runda collegekragarna ovanför deras jumprar. Han tyckte om deras silkesstrumpor och lågklackade skor. Han tyckte om deras bobbade hår. och deras sätt att gå.

När han var nere på stan var deras lockelse på honom inte vidare stark. Han tyckte inte om dem när han såg dem grekens glacebar. Det var egentligen inte dem själva han ville ha. De var alldeles för komplicerade. Det var nånting annat. På något obestämt sätt ville han förstås ha en flicka men han ville inte bli tvungen att gå ut och gå med henne. Han hade gärna velat ha en flicka men han ville inte ägna lång tid åt att få henne. Han ville inte bli tvungen att låtsas och konstra. Han ville inte bli tvungen att uppvakta och stå i. Han ville inte komma med några fler lögner. Det var det inte värt.

Han ville inte ha några konsekvenser. Han ville aldrig mer ha några konsekvenser. Han ville framleva sitt liv utan) konsekvenser. For resten ville han, strängt taget inte ha nån flicka. Den sa- ken hade armén lärt honom. Man kunde gärna påskina att man måste ha en flicka. Det gjorde nästan alla. Men det var inte sant. Man behovde inte nån flicka. Det var det som var det underliga. Först skröt man med att flickor inte betydde ett dugg för en, att man aldrig hade tänkt på dom, att dom inte bekom en det ringaste. Sen skröt man med att man inte kunde klara sig utan flickor, att man måste ha dom jämt och ständigt, att man inte kunde somna utan dom.

Det var lögn alltihop. Det var lögn på

en dans, då föll han in i den lättvindiga attityd som den gamle soldaten anlägger bland andra soldater: att han hela tiden hade varit otroligt, vidrigt rädd. På så sätt förlorade han allt.

Under den tiden, det var på sensommarn, låg han och sov till långt fram på dan, sen steg han upp och gick ner på stan till biblioteket och lånade en bok och åt lunch hemma och satt på verandan och läste tills han tröttnade och så gick han ner på stan igen och tillbragte dagens hetaste timmar i biljardsalongens svala dunkel. Han älskade att spela biljard.

Om kvällarna övade han sig på sin klarinett, flanerade omkring i stan, läste och gick och la sig. För sina båda yngre systrar var han fortfarande en hjälte. Hans mor brukade ge honom frukost på säng om han ville ha det. Hon kom ofta in till honom när han låg och bad honom berätta om kriget, men hennes tankar irrade alltid iväg åt annat håll. Hans far intog en reserverad hållning.

Innan Krebs gav sig ut i kriget hade han aldrig haft tillåtelse att köra familjens bil. Fadern var i fastighetsbranschen och ville alltid ha tillgång till bilen när han skulle fara ut med kunder på landet för att visa dem nån egendom. Bilen stod alltid utanför First National Banks hus där fadern hade ett kontor i andra våningen. Nu, efter kriget, var det fortfarande samma bil.

Ingenting hade förändrats i stan utom att de unga flickorna hade växt upp. Men de levde i en så komplicerad värld av redan ingångna allianser och växlande släktfejder att Krebs varken kände sig ha kraft eller mod nog att bryta sig in i den. Men han tyckte om att betrakta dem. Det fanns så många vackra unga flickor. De flesta hade kortklippt hår. När han for var det bara småflickor och flickor som var lite lätta på foten som hade håret på det sättet. De gick allihop i jumper och skjortblusar med runda collegekragar. Det var tidens mode. Han tyckte om att se på dem från verandan då de promenerade på andra sidan gatan. Han tyckte om att se på dem då de promenerade i trädens skugga. Han tyckte om de runda collegekragarna ovanför deras jumprar. Han tyckte om deras silkesstrumpor och lågklackade skor. Han tyckte om deras bobbade hår och deras sätt att gå.

När han var nere på stan var deras lockelse på honom inte vidare stark. Han tyckte inte om dem när han såg dem i grekens glacebar. Det var egentligen inte dem själva han ville ha. De var alldeles för komplicerade. Det var nånting annat. På något obestämt sätt ville han förstås ha en flicka men han ville inte bli tvungen att gå ut och gå med henne. Han hade gärna velat ha en flicka men han ville inte ägna lång tid åt att få henne. Han ville inte bli tvungen att låtsas och konstra. Han ville inte bli tvungen att uppvakta och stå i. Han ville inte komma med några fler lögner. Det var det inte värt.

Han ville inte ha några konsekvenser. Han ville aldrig mer ha några konsekvenser. Han ville framleva sitt liv utan konsekvenser. För resten ville han strängt taget inte ha nån flicka. Den saken hade armén lärt honom. Man kunde gärna påskina att man måste ha en flicka. Det gjorde nästan alla. Men det var inte sant. Man behövde inte nån flicka. Det var det som var det underliga. Först skröt man med att flickor inte betydde ett dugg för en, att man aldrig hade tänkt på dom, att dom inte bekom en det ringaste. Sen skröt man med att man inte kunde klara sig utan flickor, att man måste ha dom jämt och ständigt, att man inte kunde somna utan dom.

Det var lögn alltihop. Det var lögn på

båda sätten. Man behövde inte flickor ifall man inte tänkte på dem. Det kom han underfund med i armén. Sen fick man ändå en förr eller senare. När man verkligen var mogen för en flicka så fick man alltid en. Man behövde inte ens tänka på det. Förr eller senare kom det en i alla fall. Det hade han kommit un- derfund med i armén.

Nu hade han gärna velat ha en flicka om hon hade kommit till honom utan att vilja prata. Men här hemma var alltihop alldeles för komplicerat. Han visste att han aldrig skulle kunna gå igenom det igen. Det var inte värt besväret. Det var det som var det bästa med franska och tyska flickor. Det var inte alls så mycket pratande där. Man kunde inte prata så mycket och man behövde inte prata. Det var enkelt och man var goda vänner. Han tänkte på Frankrike och sen började han tänka på Tyskland. På det hela taget tyckte han bättre om Tyskland. Han ville inte resa från Tyskland. Han ville inte komma hem. Och ändå hade han kom- mit hem. Och nu satt han har på verandan.

Han tyckte om flickorna som gick och promenerade på andra sidan gatan. Deras utseende tyckte han mycket bättre om än de franska och tyska flickornas. Men den värld de var i var inte samma värld som han var i. Han hade gärna velat ha en av dem. Men det var det inte värt. De utgjorde en sån trevlig typ. Han tyckte om den typen. Den var spännande. Men allt pratande skulle han inte kunna gå i land med. Fast titta på dem, det tyckte han om. Han ville inte ha nån av dem tillräckligt starkt. Det var det inte. värt. Inte nu när allting började reda upp sig igen.

Han satt där på verandan och läste en bok om kriget. Det var en autentisk- skildring och han läste om alla strider han hade varit med i. Det var det intressantaste han nånsin hade läst. Han onskade bara att det hade varit fler kartor. Det var med en känsla av välbehag han såg fram mot de verkliga krigsskildring- arna som han skulle få läsa när de en gång kom ut med bra detaljkartor och allt. Nu höll han verkligen på att lära sig nånting om kriget. Han hade varit en bra soldat. Det betydde mycket det.

En morgon när han hade varit hemma en månad kom hans mor in till honom och satte sig på sängkanten. Hon slätade till förklät.

"Jag hade en pratstund med din far i går kväll, Harold", sa hon, "och han säger att du gärna får ta bilen på kvällarna, om du vill."

"Jaha?" gäspade Krebs som inte var riktigt vaken. "Ta bilen? Jaha?"

"Just det. Din far har redan en liten tid tyckt att du borde få bilen på kvällarna så ofta du ville, men det var först i går som vi kom att prata om det.

"Jag kan ge mig på att det var du som fick honom till det", sa Krebs.

"Nej. Det var din fars förslag att vi skulle resonera igenom saken."

"Jag kan ge mig på att du fick honom till det", sa Krebs och satte sig upp i sängen.

"Kommer du ner till frukost, Harold?" sa hans mor.

"Så fort jag får på mig kläderna", sa Krebs.

Hans mor gick ut ur rummet och han hörde henne steka nånting dar nere medan han tvättade, rakade och klädde sig innan han gick ner i matsalen för att äta frukost. Medan han satt där och åt kom hans syster in med posten.

"Jaså du, Hare", sa hon. "Din gamla sömntuta. Vad stiger du egentligen opp för?"

Krebs såg på henne. Han tyckte om henne. Det var hans favoritsyster. "Har du tidningen med dig?" frågade

båda sätten. Man behövde inte flickor ifall man inte tänkte på dem. Det kom han underfund med i armén. Sen fick man ändå en förr eller senare. När man verkligen var mogen för en flicka så fick man alltid en. Man behövde inte ens tänka på det. Förr eller senare kom det en i alla fall. Det hade han kommit underfund med i armén.

Nu hade han gärna velat ha en flicka om hon hade kommit till honom utan att vilja prata. Men här hemma var alltihop alldeles för komplicerat. Han visste att han aldrig skulle kunna gå igenom det igen. Det var inte värt besväret. Det var det som var det bästa med franska och tyska flickor. Det var inte alls så mycket pratande där. Man kunde inte prata så mycket och man behövde inte prata. Det var enkelt och man var goda vänner. Han tänkte på Frankrike och sen började han tänka på Tyskland. På det hela taget tyckte han bättre om Tyskland. Han ville inte resa från Tyskland. Han ville inte komma hem. Och ändå hade han kommit hem. Och nu satt han här på verandan.

Han tyckte om flickorna som gick och promenerade på andra sidan gatan. Deras utseende tyckte han mycket bättre om än de franska och tyska flickornas. Men den värld de var i var inte samma värld som han var i. Han hade gärna velat ha en av dem. Men det var det inte värt. De utgjorde en sån trevlig typ. Han tyckte om den typen. Den var spännande. Men allt pratande skulle han inte kunna gå i land med. Fast titta på dem, det tyckte han om. Han ville inte ha nån av dem tillräckligt starkt. Det var det inte värt. Inte nu när allting började reda upp sig igen.

Han satt där på verandan och läste en bok om kriget. Det var en autentisk skildring och han läste om alla strider han hade varit med i. Det var det intressantaste han nånsin hade läst. Han önskade bara att det hade varit fler kartor. Det var med en känsla av välbehag han såg fram mot de verkliga krigsskildringarna som han skulle få läsa när de en gång kom ut med bra detaljkartor och allt. Nu höll han verkligen på att lära sig nånting om kriget. Han hade varit en bra soldat. Det betydde mycket det.

En morgon när han hade varit hemma en månad kom hans mor in till honom och satte sig på sängkanten. Hon slätade till förklät.

"Jag hade en pratstund med din far i går kväll, Harold", sa hon, "och han säger att du gärna får ta bilen på kvällarna, om du vill."

"Jaha?" gäspade Krebs som inte var riktigt vaken. "Ta bilen? Jaha?"

"Just det. Din far har redan en liten tid tyckt att du borde få bilen på kvällarna så ofta du ville, men det var först i går som vi kom att prata om det."

"Jag kan ge mig på att det var du som fick honom till det", sa Krebs.

"Nej. Det var din fars förslag att vi skulle resonera igenom saken."

"Jag kan ge mig på att du fick honom till det", sa Krebs och satte sig upp i sängen.

"Kommer du ner till frukost, Harold?" sa hans mor.

"Så fort jag får på mig kläderna", sa Krebs.

Hans mor gick ut ur rummet och han hörde henne steka nånting där nere medan han tvättade, rakade och klädde sig innan han gick ner i matsalen för att äta frukost. Medan han satt där och åt kom hans syster in med posten.

"Jaså du, Hare", sa hon. "Din gamla sömntuta. Vad stiger du egentligen opp för?"

Krebs såg på henne. Han tyckte om henne. Det var hans favoritsyster.

"Har du tidningen med dig?" frågade

han.

Hon räckte honom "Kansas City Star" och han slet bort det bruna pappershöljet och slog upp sportsidan. Han vek over tidningen på mitten och ställde den mot vattentillbringaren med sitt grötfat som stöd för att kunna läsa medan han åt.

"Harold", sa hans mor från dörröppningen till köket, "Harold, snälla du spill inte ner tidningen. Din far kan inte läsa sin tidning om den är nerspilld."

"Jag ska inte spilla", sa Krebs. Hans syster satte sig vid bordet och tittade på honom medan han åt.

"Vi spelar inomhus i skolan i eftermiddag", sa hon. "Jag är kastare,"

"Vackert", sa Krebs. "Hur klarar du det då?"

"Jag gör det battre än många av grabbarna. Jag ska säga åt allihop att det var du som lärde mig det. Dom andra flickorna duger inte mycket till."

"Jaså du?" sa Krebs..

"Jag ska säga åt dom att du är min kille. Är du inte min kille, Hare?"

"Det kan du ge dig på.”

"Kan man inte ha sin bror som kille bara för att han ar bror till en?”

"Jag vet inte jag.

"Visst vet du det. Skulle inte du kunna vara min kille, Hare, om jag var tillräckligt gammal och du verkligen hade lust?"

"Visst. Du är min flicka nu."

"Är jag verkligen din flicka?"

"Visst.”

"Älskar du mig?"

"U-um."

"Kommer du alltid att älska mig?"

"Visst."

"Kommer du och tittar på när jag spelar?”

"Det är möjligt."

"Äh, du älskar mig inte alls, Hare. Om du gjorde det så skulle du vara glad åt att komma och titta när jag spelade."

Krebs mor kom in från köket. Hon hade med sig en tallrik med två stekta ägg och ett par bitar knaprig skinka och ett fat bovetekakor.

"Kila ut ett tag du. Helen", sa hon. "Jag tänkte prata lite med Harold."

Hon ställde ner äggen och skinkan framför honom och hämtade en kruka lönnsirap till bovetekakorna. Så slog hon sig ner mittemot honom.

"Du kanske vill lägga ifrån dig tidningen ett tag. Harold!" sa hon.

Krebs tog ner tidningen och vek ihop den.

"Har du bestämt dig för vad du ska göra än, Harold?" sa modern medan hon tog av sig glasögonen.

"Nej", sa Krebs.

"Tycker du inte det är på tiden?" Hans mor sa det inte på något elakt sätt. Hon verkade bekymrad.

"Jag har inte tänkt närmare på det", sa Krebs.

"Gud har arbete för oss alla", sa hans mor. "Det får inte finnas några sysslolösa händer i hans rike."

"Jag tillhör inte hans rike", sa Krebs.

"Vi tillhör alla hans rike."

Krebs kände sig irriterad och pinsamt berörd som alltid.

"Jag har haft såna bekymmer för din skull, Harold", fortsatte hans mor. "Jag vet vilka frestelser du måste ha varit utsatt för. Jag vet hur svaga männen är. Jag vet vad din salig morfar berättade för oss om inbördeskriget och jag har bett för dig. Dagarna i anda har jag bett för dig. Harold."

Krebs såg skinkbitarna hårdna på tallriken.

"Din far är bekymrad han också". fortsatte hon. "Han tror att du inte alls har några ambitioner kvar, att du inte har nåt bestämt mål i livet. Charley Simmons han är precis lika gammal som du och han har ett bra arbete och nu ska

han.

Hon räckte honom "Kansas City Star" och han slet bort det bruna pappershöljet och slog upp sportsidan. Han vek över tidningen på mitten och ställde den mot vattentillbringaren med sitt grötfat som stöd för att kunna läsa medan han åt.

"Harold", sa hans mor från dörröppningen till köket, "Harold, snälla du spill inte ner tidningen. Din far kan inte läsa sin tidning om den är nerspilld."

"Jag ska inte spilla", sa Krebs.

Hans syster satte sig vid bordet och tittade på honom medan han åt.

"Vi spelar inomhus i skolan i eftermiddag", sa hon. "Jag är kastare."

"Vackert", sa Krebs. "Hur klarar du det då?"

"Jag gör det bättre än många av grabbarna. Jag ska säga åt allihop att det var du som lärde mig det. Dom andra flickorna duger inte mycket till."

"Jaså du?" sa Krebs.

"Jag ska säga åt dom att du är min kille. Är du inte min kille, Hare?"

"Det kan du ge dig på."

"Kan man inte ha sin bror som kille bara för att han är bror till en?"

"Jag vet inte jag."

"Visst vet du det. Skulle inte du kunna vara min kille, Hare, om jag var tillräckligt gammal och du verkligen hade lust?"

"Visst. Du är min flicka nu."

"Är jag verkligen din flicka?"

"Visst."

"Älskar du mig?"

"U-um."

"Kommer du alltid att älska mig?"

"Visst."

"Kommer du och tittar på när jag spelar?"

"Det är möjligt."

"Äh, du älskar mig inte alls, Hare. Om du gjorde det så skulle du vara glad åt att komma och titta när jag spelade."

Krebs mor kom in från köket. Hon hade med sig en tallrik med två stekta ägg och ett par bitar knaprig skinka och ett fat bovetekakor.

"Kila ut ett tag du, Helen", sa hon. "Jag tänkte prata lite med Harold."

Hon ställde ner äggen och skinkan framför honom och hämtade en kruka lönnsirap till bovetekakorna. Så slog hon sig ner mittemot honom.

"Du kanske vill lägga ifrån dig tidningen ett tag, Harold?" sa hon.

Krebs tog ner tidningen och vek ihop den.

"Har du bestämt dig för vad du ska göra än, Harold?" sa modern medan hon tog av sig glasögonen.

"Nej", sa Krebs.

"Tycker du inte det är på tiden?" Hans mor sa det inte på något elakt sätt. Hon verkade bekymrad.

"Jag har inte tänkt närmare på det", sa Krebs.

"Gud har arbete för oss alla", sa hans mor. "Det får inte finnas några sysslolösa händer i hans rike."

"Jag tillhör inte hans rike", sa Krebs.

"Vi tillhör alla hans rike."

Krebs kände sig irriterad och pinsamt berörd som alltid.

"Jag har haft såna bekymmer för din skull, Harold", fortsatte hans mor. "Jag vet vilka frestelser du måste ha varit utsatt för. Jag vet hur svaga männen är. Jag vet vad din salig morfar berättade för oss om inbördeskriget och jag har bett för dig. Dagarna i ända har jag bett för dig, Harold."

Krebs såg skinkbitarna hårdna på tallriken.

"Din far är bekymrad han också", fortsatte hon. "Han tror att du inte alls har några ambitioner kvar, att du inte har nåt bestämt mål i livet. Charley Simmons han är precis lika gammal som du, och han har ett bra arbete och nu ska

han gifta sig också. Alla pojkar hår håller på att stadga sig, dom har bestämt sig för att verkligen komma nånstans. Du ser väl hur såna som Charley Simmons är på väg att bli en verklig tillgång för samhället."

Krebs sa ingenting.

"Nej, snälla Harold, inte den där minen", sa hans mor. "Du vet att vi älskar dig och det är bara för ditt eget bästa som jag säger dig hur läget är. Din far vill inte inkräkta på din frihet. Han tycker att du ska få ha bilen. Om du vill bjuda nån trevlig flicka på en åktur så tycker vi bara det är roligt. Vi vill att du ska trivas. Men du måste snart ägna dig åt nåt nyttigt arbete. För din far spelar det ingen roll vad du börjar med. Allt arbete är hederligt som han säger. Men du måste sätta i gång med nånting. Han bad mig att jag skulle prata med dig i dag och sen kan du ju titta in till honom på kontoret."

"Var det allt?" sa Krebs.

"Ja. Älskar du inte din mor, min käre gosse?"

"Nej", sa Krebs.

Hans mor såg på honom över bordet. Hennes ögon var blanka. Hon började gråta.

"Jag älskar ingen", sa Krebs.

Det tjänade inget till. Han kunde intel förklara det, han kunde inte få henne att förstå det. Det var dumt att han hade sagt det. Han hade bara sårat henne. Han gick bort och tog henne i armen. Hon satt och grät med ansiktet i händerna.

"Jag menade det inte", sa han. "Jag var arg på nånting bara. Jag menade inte att jag inte älskade dig."

Hans mor fortsatte att gråta. Krebs la armen över hennes axlar.

"Kan du inte tro mig, mamma?" Hans mor skakade på huvudet. "Kära mamma. Kära du, tro mig."

"Det är bra nu", sa hans mor med kvävd röst. Hon såg upp på honom.

Krebs kysste henne på håret. Hon höll upp sitt ansikte mot honom.

"Jag är din mor", sa hon. "Du vilade vid mitt bröst när du var ett litet barn."

Krebs kände sig illamående, fick nästan kväljningar.

"Jag vet, mamma", sa han. "Jag måste försöka vara din snälla pojke."

"Vill du falla på knä och be tillsammans med mig, Harold?" frågade hans mor.

De föll på knä vid matbordet och Krebs mor började bedja.

"Be du också, Harold", sa hon.

"Jag kan inte", sa Krebs."

"Försök, Harold."

"Jag kan inte."

"Vill du att jag ska be för dig?"

"Ja."

Och hans mor bad för honom och så reste de sig och Krebs kysste henne och gick sin väg. Han hade bemödat sig så för att hans liv skulle slippa bli komplicerat. Men ingenting av det hade berört honom. Han hade tyckt synd om sin mor och hon hade fått honom att ljuga. Han skulle fara till Kansas City och skaffa sig jobb och sen skulle hon vara nöjd och belåten. Det skulle bli en scen till innan han kom iväg. Han skulle inte gå upp till sin far på kontoret. Det skulle han helt enkelt strunta i. Han ville att livet skulle löpa friktionsfritt. Det hade blivit så ba ra. Och för resten så var det värsta över stökat redan. Han skulle gå bort till skolan och titta på Helen när hon spelade baseball inomhus.

han gifta sig också. Alla pojkar här håller på att stadga sig, dom har bestämt sig för att verkligen komma nånstans. Du ser väl hur såna som Charley Simmons är på väg att bli en verklig tillgång för samhället.”

Krebs sa ingenting.

”Nej, snälla Harold, inte den där minen”, sa hans mor. ”Du vet att vi älskar dig och det är bara för ditt eget bästa som jag säger dig hur läget är. Din far vill inte inkräkta på din frihet. Han tycker att du ska få ha bilen. Om du vill bjuda nån trevlig flicka på en åktur så tycker vi bara det är roligt. Vi vill att du ska trivas. Men du måste snart ägna dig åt nåt nyttigt arbete. För din far spelar det ingen roll vad du börjar med. Allt arbete är hederligt som han säger. Men du måste sätta i gång med nånting. Han bad mig att jag skulle prata med dig i dag och sen kan du ju titta in till honom på kontoret.”

”Var det allt?” sa Krebs.

”Ja. Älskar du inte din mor, min käre gosse?”

”Nej”, sa Krebs.

Hans mor såg på honom över bordet. Hennes ögon var blanka. Hon började gråta.

”Jag älskar ingen”, sa Krebs.

Det tjänade inget till. Han kunde inte förklara det, han kunde inte få henne att förstå det. Det var dumt att han hade sagt det. Han hade bara sårat henne. Han gick bort och tog henne i armen. Hon satt och grät med ansiktet i händerna.

”Jag menade det inte”, sa han. ”Jag var arg på nånting bara. Jag menade inte att jag inte älskade dig.”

Hans mor fortsatte att gråta. Krebs la armen över hennes axlar.

”Kan du inte tro mig, mamma?”

Hans mor skakade på huvudet.

”Kära mamma. Kära du, tro mig.”

”Det är bra nu”, sa hans mor med kvävd röst. Hon såg upp på honom.

Krebs kysste henne på håret. Hon höll upp sitt ansikte mot honom.

”Jag är din mor”, sa hon. ”Du vilade vid mitt bröst när du var ett litet barn.”

Krebs kände sig illamående, fick nästan kväljningar.

”Jag vet, mamma”, sa han. ”Jag måste försöka vara din snälla pojke.”

”Vill du falla på knä och be tillsammans med mig, Harold?” frågade hans mor.

De föll på knä vid matbordet och Krebs’ mor började bedja.

”Be du också, Harold”, sa hon.

”Jag kan inte”, sa Krebs.

”Försök, Harold.”

”Jag kan inte.”

”Vill du att jag ska be för dig?”

”Ja.”

Och hans mor bad för honom och så reste de sig och Krebs kysste henne och gick sin väg. Han hade bemödat sig så för att hans liv skulle slippa bli komplicerat. Men ingenting av det hade berört honom. Han hade tyckt synd om sin mor och hon hade fått honom att ljuga. Han skulle fara till Kansas City och skaffa sig jobb och sen skulle hon vara nöjd och belåten. Det skulle bli en scen till innan han kom iväg. Han skulle inte gå upp till sin far på kontoret. Det skulle han helt enkelt strunta i. Han ville att livet skulle löpa friktionsfritt. Det hade blivit så bara. Och för resten så var det värsta överstökat redan. Han skulle gå bort till skolan och titta på Helen när hon spelade baseball inomhus.

SKRİVUPPGİFT

SOLDAT KOMMER HEM AV ERNEST HEMİNGWAY

Skrivuppgift: Skriv en dialog mellan Harold Krebs och hans far. Utsmycka gärna samtalet med person- och miljöbeskrivningar. Dialogen behöver inte markera ett avslut på berättelsen, men bör skrivas i novellens anda.

Omfång: max 400 ord.

En deltagare av skrivarcirkel som han är en invandrare har skrivit skrivuppgift det här nere.

Krebs gick ut och promenerade en stund med sina tankar.

Vad ska det hända nu?

Ah! Min mamma var ledsen för mig, tänkte Krebs.

“Hur kunde jag göra min mamma ledsen?”

Han tänkte att han hade gjort ett stort fel.

Alla mammor hade moderskänslor och älskar sina barn utan motprestation.

När han gick hem måste han ju be om förlåtelse till sin mamma, tänkte han.

Men han skulle gå till skolan först och han måste se sin syster, Helen, som hade spelat baseball inomhus.

Sedan skulle de gå tillbaka hem.

När de kom hem lagade sin mamma mat i köket.

Omedelbart gick Krebs nära sin mamma och bad om förlåtelse av henne och kramade henne.

Hans mamma kramade också honom och sa: “Jag älskar alltid dig och din syster och jag ber alltid det bästa för dig och din syster.”

Hans far hade inte kommit hem än.

Krebs hjälpte sin mor att laga mat, hans syster hjälpte också till att duka bordet.

Samtidigt kom hans far in och hälsade på sin familj.

Krebs tog paketen som hans far höll och han bar detta till köket.

Hela familjen åt middag tillsammans med glädje.

I vardagsrummet drack de kaffe tillsammans. Hans far sa till Krebs:

- Alla fäder vill att sina barn ska bli bättre än sig själv, började han säga.

Krebs väntar på vad hans far ska säga och han tittar på honom med nyfikenhet.

Kanske skulle han säga några viktiga saker för första gången till Krebs.

- Jag och din mamma har alltid försökt att du och din syster ska få ett bra liv, fortsatte han.

- Jag förstår, svarade Krebs.

- Men du vet att du gick ut i kriget direkt när du blev klar på college. Då ändrades alla våra planer. Du vet att du fick nytt körkort då, sa hans far.

- Men jag hade kunnat att köra bilen utan mitt körkort, svarade Krebs.

- Jag skulle inte kunna låta dig köra bilen utan att du hade körkort. Jag var rädd att det skulle kunna hända en bli bilolycka och inte vara säkert för dig själv eller andra människor. Kanske skulle någon kunna dö på grund av dig. Då kunde hela ditt liv bli förmörkat, sa hans far.

- Du är rätt, sa Krebs.

Egentligen förstod han att hans far försökte bevara honom.

- Kriget är slut och nu är du hemma. Du kan göra vad du vill.

- Tack far, sa Krebs.

När de slutade dricka kaffe gick hans far och lade sig. Krebs stannade en stund i vardagsrummet och han satte sig och tänkte djupt.

Egentligen försökte hans mor och far att göra det bästa för honom.

Han ögnade igenom sitt liv och tänkte igen.

Han tänkte på flickorna igen.

Men han ville inte ha en flicka som kommer och går.

Han ville ha en fru att leva hela sitt liv tillsammans med.

Han ville inte bara vara i den här världen. Han ville ha en livskamrat att leva med och att dela det oändliga paradiset med.

Men vem? Han visste inte.

Han visste bara en sak, att han måste ha ett jobb för att hitta en livskamrat.

När Krebs lade sitt huvud på kudden och stängde ögonen mindes han att han bad till Jesus i kriget.

Han hade trott på Jesus men inte som en Gud eller att han var en Guds son.

Han hade trott att han var en människa liksom oss och han var en del av profeterna från Gud.

Efter att han bad i kriget hade Gud bevarat honom från att dö genom Jesus förbön.

Han skulle kunna lägga sig på mjuka kudden nöjd och glad nu.

Ja, han måste göra det han lovade Jesus och Gud och han måste berätta det till människorna.

Och han måste inte säga någonting som inte rätt om krig eller andra saker.

Kanske kunde han hitta en sådan fru som han drömt om, om han skulle berätta Gud och Jesus till människorna.

Han tänkte att han måste be från sitt hjärta inom sig själv.